

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

Η θελκτική Ροζίν Μπερτράν, μιά από τις πιο «μοιραίες» ζωντοχήρες της Τουλών, βγήκε ξαφνικά, από την αίθουσα του χορού, τρελλή από τη λύσσα της.

— «Α! Τήν καρρακάξα! Στέναξε, τρίζοντας τα δόντια της και έτοιμη να κλάψη.

Οι πέντε χορευταί της, σαστισμένοι, έτρεξαν άμέσως από πίσω της, στη βεράντα.

— Τι τρέχει; Έκαναν ανήσυχοι.

Η Ροζίν Μπερτράν, πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά, έτσι όπως ήταν ξαναμμένη από την αγανάκτηση, τους κύτταξε κατάπληκτη, σαν να είχαν πέσει ξαφνικά από τον ουρανό. Ούτε η θεά Άρτεμις δεν θα μπορούσε να είναι πιο γοητευτική μ' εκείνο τον παράξενο θυμό της. Που έκανε τα μάτια της ν' αστράφτουν από μεταλλικές λάμψεις.

— Μά, επί τέλους, τί συμβαίνει; ρώτησε δειλά ο νεαρός ανθρωποπλοίαρχος Λά Μπραντέλ, που ήταν και ύπασπιστής του λιμεναρχού.

Ο νεαρός αυτός αξιωματικός ήταν ο «σκλάβος» της κυρίας Μπερτράν, έτοιμος να πεθάνη για τα όμορφα μάτια της.

— Ναι, ναι, τί τρέχει; φώναξαν και οι άλλοι τέσσερες αξιωματικοί του ναυτικού, οι αντίζηλοι του, γιατί όλοι τους, διεκδικούσαν τό άριστο χέρι της θελκτικής ζωντοχήρας.

Η Ροζίν Μπερτράν δεν μπόρεσε να συγκρατηθή περισσότερο και ξέσπασε:

— Μά δεν μάθατε τίποτε; άπόρησε. «Ε, λοιπόν, με πρόσβαλε η κυρία λιμεναρχού! Ξέρετε, βέβαια, πόσο με ζηλεύει αυτή η καρρακάξα. Κι' έχει δίκη ή κακομοίρα. Δεν έχει ούτε την όμορφιά μου, ούτε το σώμα μου! Κι' έτσι, έδω και λίγη άρα, μου έστειλε εκείνον τον βλάκα τον Γκροζάν, τον έπιατρο, για να μου υποδείξη ότι έπρεπε να προσέχω λιγάκι τό ντεκολτέ μου! Άκούτε έκεί! Τό ντεκολτέ μου! Καταλαβαίνετε τη λύσσα της δυστυχημένης μπροστά στα άκαταμάχητα θέληγητά μου!

Ο Λά Μπραντέλ συλλογίσθηκε άμέσως την περίφημη φράση του «Ταρτούφου».

— Κρύψτε! Κρύψτε αυτά τα θέληγητρα που δεν θα μπορούσα να τ' έδω! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του, πράγμα που έκανε άμέσως τους συναδέλφους του να χαμογελάσουν.

Η Ροζίν Μπερτράν, ώστόσο, που δεν ήξερε απέξω τον Μολιέρο, κοκκίνισε ξαφνικά από τό πείσμα της.

— Πώς! Έκανε. Κι' εσείς γελάτε με μένα; Ωραία! Είσαστε κι' εσείς βλάκες με περικεφαλαία, σαν τον έπιατρό σας, τον Γκροζάν... Κι' εγώ, ή δύστυχη, που βασιζόμουν στη βοήθειά σας... Μά, ναι, ναι, ένας από εσάς πρέπει να μ' έκδικηθή... Δεν πειράζει όμως... Άφου χαμογελάτε, σαν να με κοροιδεύετε, θα βρω άλλους πιο αξιους από ο'ς, για να δώσουν ένα μάθημα σ' αυτή τη γρηά μαϊμού!...

Κι' έφυγε από τό Λιμεναρχείο, έξαλλη, σαν μιά θεά που την είχαν πληγώσει και πήγαινε να έτοιμάση τα φαρμακερά βέλη της.

Ο Λά Μπραντέλ μέχρι τότε δεν είχε κερδίσει τίποτε άλλο, παρά μόνο δυο-τρία φιλιάρια από την όμορφη ζωντοχήρα. Μά κι' αυτά έφταναν για να τον ξετρελλάνουν. Η αλήθεια άλλωστε ήταν πως ο ύπασπιστής του λιμεναρχού ήταν ο εύνοούμενός της, ο πιο τρυφερός φίλος της. Μαζύ μ' αυτόν, τό φλέρτ της Ροζίν Μπερτράν γινόταν επικίνδυνο. Μά ή θελκτική ζωντοχήρα ήταν τρομερά δύσκολη, ιδιότροπη, φιλάρεσκη. Ωστόσο, αυτό άκριβώς τον έκανε να νοιώθη για τη Ροζίν έναν παράφορο έρωτα. Έπειτα, πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι δεν χώνευε διόλου την κυρία λιμεναρχού. Ο άνδρας της βέβαια ήταν ένας από

τους πιο καλούς και τους πιο έντιμους ναυάρχους της Γαλλίας. Έκεινη όμως, όπως ήταν τρομερά φιλόδοξη, επιπόλαια και άυταρχική, έκανε τη ζωή όλων των ύπασπιστών του άνδρός της κάτι παραπάνω από άνυπόφορη.

Ο Λά Μπραντέλ λοιπόν ήταν ο μόνος κατάλληλος για να έκδικηθή την κυρία λιμεναρχού, που είχε προσβάλει τόπο σκληρά την άγαπημένη του ζωντοχήρα. Η άφιξη λοιπόν στην Τουλών του Ιαπωνικού στόλου, με άρχηγό τον ναύαρχο πρίγκηπα Γιακαζέ, έδωσε στον Λά Μπραντέλ μιά ανέλπιστα εύκαιρία για να ίκανοποιήση την έχθρα του για την κυρία λιμεναρχού και να κερδίση την καρδιά της όμορφης Ροζίν Μπερτράν.

Ο λιμεναρχός, μόλις έφθασε ο Ιαπωνικός στόλος, ώρισε άμέσως ως άκόλουθο του Ιάπωνος ναυάρχου τον ίδιο τον ύπασπιστή του, τον Λά Μπραντέλ, που μιλούσε τα άγγλικά καλύτερα από φοιτητής της Ώξφόρδης, γιατί ο άρχηγός του στόλου της Άπω Άνατολής ήξερε μόνο τη γλώσσα του Νέλσονος και άγνοούσε τελείως τη γλώσσα του Σουρκούφ. Δεν ήξερε ούτε μιά γαλλική λέξη!

Ο πρίγκηπας Γιακαζέ, ώστόσο, ήταν ένα περίεργο πνεύμα, όπως όλοι οι «κίτρινοι». Ηθελε να φαίνεται καλύτερος απ' ό-

λους, να κρύβη ό,τι δεν ήξερε και να μαθαίνει ό,τι δεν μπορούσε να καταλάβη. Ο Λά Μπραντέλ ήταν ή σκιά του. Πολλές φορές βγήκε μαζύ του περίπατο και πολλές φορές διαργάνωσε μικρά τσάγια, όπως του ύπεδείκνυε ή κυρία λιμεναρχού, για να μπορή αυτή να μένη «τέτ-ά-τέτ» με τον Ιάπωνά ναύαρχο. Ο πρίγκηπας Γιακαζέ ήταν χαρτωσιασμένος απ' τις χαριτωμένες αυτές συναντήσεις. Η κυρία λιμεναρχού του είχε «γυαλίσει». Φλέρταρε λοιπόν μαζύ της, να δεν μπορούσε να τ' ή πη τίποτε στη γλώσσα της, γιατί δεν ήξερε παρά μενάχα τα άγγλικά. Κι' έτσι, κάθε τόσο, ο Λά Μπραντέλ άναγκαζόταν να της μεταφράζη τα φιλοφρονήματα του Ιάπωνος ναυάρχου. Ο πρίγκηπας Γιακαζέ ήταν αισθηματικός σαν μιά ρωμαντική μεδιτρούλα. Τα φιλοφρονήματά του ήταν γεμάτα από ποιη-

τικές έκφράσεις, με παρομοιώσεις που έκαναν λόγο για λουλούδια. Πολλά από αυτά τα έλεγε και στη γλώσσα του, για να δείξη περισσότερη τρυφερότητα στην κυρία λιμεναρχού και έτσι ο Λά Μπραντέλ τον άκουγε ν' άραδιάζη ένα σωρό «κιρικάρα», «καρακάρο» και «κοροκόρο».

Μιά ήμέρα, που ο Λά Μπραντέλ βρισκόταν στη γέφυρα της Ιαπωνικής ναυαρχίδος, είδε ξαφνικά να του παρουσιάζεται ή εύκαιρία που άνειρευόταν.

Ο Τάι-Σό, ο Ιάπωνος ναύαρχος, του έδειχνε κάθε ήμέρα και περισσότερη συμπάθεια. Έκείνο τό άπόγευμα λοιπόν, άφου τον ρώτησε για τα γυναικεία μαγιώ και τα «σπόρτς» που έβλεπε στην «πλάζ» της Τουλών, καθώς και για τη διάμετρο των τηλεβόλων του φρουρίου, του είπε ξαφνικά:

— Φίλε μου, λίγο ακόμα και θα τό ξενούσα. Πρέπει να μου βρήτε ένα κομψό φιλοφρόνημα για την κυρία λιμεναρχού. Πρέπει να της τό πω τό βράδυ στη δεξίωσι. Μά, να είναι μικρό, για να τροφοτάσω να τό μάθω ως τό βράδυ γιατί θέλω να της τό πω στη γλώσσα της στη γαλλική. Λοιπόν σύμφωνοι;

— Μάλιστα, ύψηλότατε! του άπάντησε ολόχαρος ο Λά Μπραντέλ.

Τό βράδυ όλη ή άριστοκρατία της Τουλών, οι αξιωματικοί, οι άνώτεροι ύπάλληλοι, οι πρόξενοι, οι πλούσιοι άστοί, τό άιθος της καλής κοινωνίας, είχε συγκεντρωθή στη μεγάλη αίθουσα δεξιώσεων του Λιμεναρχείου, για να τιμήση τους αξιωματικούς του Μικάδου.

(Συνέχεια εις την σελίδα 45)

— Τα σεση μου, ή βασίλισσα αυτού του κήπου!

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

αθάτες που ή γκρίνια της κοπέλλας τούς είχε κάνει να προσέξουν το ζευγάρι αυτό, ότι είχαν συναντηθή μόλις πρό τεσσάρων ωρών, σίγουρα θα ήσαν ίκανοί να με πάνε στο Τμήμα νομίζοντας πως είχα τρελλαθή ξαφνικά.

* * *

Τελευταία συνάντησις. Στο θαπόρι το θράδυ της ίδιας ημέρας.

Ήσαν καθισμένοι απέναντί μου. Ή νέα κόρη θλιμμένη και ταραγμένη του έλεγε κάτι στο αυτί. Ο νέος θυμωμένος κουνούσε το κεφάλι του, χωρίς να λήη λέξι.

Κυριεύτηκα από μιὰ τρομερή περιέργεια. Τους παρακολούθησα καθώς έβγαίναν από το θαποράκι και άκουσα τὰ τελευταία λόγια που άλλαξαν στην αποθάθρα. Ή νέα κόρη έκλαιγε κι' έλεγε:

—Σου όρκίζομαι πως ή ιδέα που σχημάτισες για μένα είνε ψεύτικη...

Κι' αυτός της άπάντησε με πείσμα:

—Δέν είνε ή πρώτη φορά... Δέν είνε ή πρώτη φορά που θέλησες να μ' άπατήσης... Δέν μπορώ πειά να σε συγχωρήσω...

—Φερντσίιν, δέν λυπάσαι τόσες κοινές άναμνήσεις, θιθερές και γλυκειές που μās συνδέουν ;...

—Εσύ τις έθυσιάσες... Μπορεί να με θαρέθηκες μά δέν είνε αυτός ο λόγος να με άπατάς δημοσία! Χαίρε για πάντα...

—Δηλητηρίασες την ύπαρξί μου, σκληρέ... Χαίρε...

Χωρίστηκαν. Κι' έγώ ψιθύρισα καθώς τούς είδα να χάνονται στο σκοτάδι.

—Ο Φίκριτ, κάνει λόγο σ' ένα από τὰ ποιήματά του, για μερικά έντομα που γεννιούνται, ζούν και πεθαίνουν σε διάστημα μιās ώρας.

Πρέπει να πιστέψουμε ότι ο αιών του ηλεκτρισμού μεταμόρφωσε και τούς ανθρώπους σε έντομα του ίδιου είδους. Πτωχά παιδιά! Ήταν γραφτό τους να χωρίσουν πριν άκόμα στεγνώσουν ή πιτσιλιές του μελανιού στην άκρη του γκριζου μαντώ της.

Τι τὰ θέλετε ; Κανείς δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψη άκόμα στη γή το μυστικό της αιωνίας ευτυχίας.

ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

στά στην κλειστή πόρτα, κουνώντας σαν τρελλός τὰ ματωμένα χέρια του. Ή γυναίκα του, που είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της, του τύλιξε το κομμένο χέρι, του έπλυσε το άλλο και με μαλακή φωνή τόν συμβούλεψε.

—Έλα, ήσυχασε τώρα... Βλέπεις πως έφυγε!...

—Ναί, έφυγε! φώναξε ο Βέρντι. Μά έκανε εκείνο που ήθελε! Μου έφερε τη γρουσουζιά!... Το θράδυ, θα δής τί άποτυχία θα έχουμε στην Όπερα!...

Κι' αλήθεια, από μιὰ παράξενη σύμπτωση, ο «Δόν Κάρλος» σημείωσε ένα τρομακτικό φιάσκο!

Ο Βέρντι έφυγε την άλλη μέρα για την Ίταλία. Ή εκεί ο μαέστρο Μαριάνι τόν έπεισε να του δώση αυτό το μελόδραμα κι' όταν το πήρε στα χέρια του, το ξαλάφρωσε λιγάκι, το περιποιήθηκε και το ανέβασε στη Μπολώνια, με θριαμβευτική έπιτυχία!

Ο Βέρντι τότε, μετανοημένος, έγραψε άμέσως του Σεττεντρίνι:

«Σας ζητώ συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου εκείνη την ήμέρα στο Παρίσι. Τι άνόητος που ήμουν ! Μά έσείς που μ' αγαπάτε, θα με καταλάβετε...»

Ο δυστυχής Σεττεντρίνι διάβασε ολόχαρος το γράμμα, μά δέν τόλμησε να ξαναπαρουσιασθή μπροστά του.

Ποτέ του, ως την τελευταία ήμέρα της ζωής του, δέν μπόρεσε να ξεχάση την τρομερή εκείνη σκηνή: τόν Βέρντι ξεαλλο κι' έτοιμο να του θγάλη τὰ μάτια με τὰ ματωμένα χέρια του!...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

Ο πρίγκηπας Γιακαζέ, λεπτός, νευρικός, και ίσως και λιγάκι ερωτευμένος, έσφιξε το χέρι του λιμενάρχου με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' έπειτα, μ' ένα χαριτωμένο ύφος, γύρισε προς την κυρία λιμενάρχου, που τόν κύτταζε με τρυφερότητα, σφιγμένη σε μιὰ κόκκινη τουαλέττα, έκανε μπροστά της μιὰ θαθεία υπόκλιση, όπως θέλει ή παληά ευγένεια τών «σαμουράι» και με καθαρή φωνή που άκούσθηκε από όλον τόν κόσμο, της είπε:

—Τὰ σέθη μου, ω βασίλισσα, αυτού του κήπου!... Τὰ σέθη μου, ω θελκτικό κι' ασύγκριτο κορόιδο!...

Τό τί γίνηκε τότε μέσα στην αίθουσα, δέν περιγράφεται! Ένώ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

Νά την πάρω από το χέρι και να την ξαναπάω κοντά στους γονείς της; Μου φαινόταν άπαισίο να προδώσω έτσι τόν έρωτα της μικρούλας.

Τέλος, έπήρα την άπόφασί μου:

—Έστω, της είπα, θα κοιμηθούμε...

Την τύλιξα μέσα στο σάλι που είχε φέρει μαζί της, και την ξάπλωσα στο κρεβάτι. Πλάγιασα κατόπιν κι' έγώ πλάι της, μισοντυμένος καθώς ήμουν. Όταν έσβυσα το φως, τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω από τόν λαιμό μου και δέν σάλεψε πειά. Σε λίγο, άκουσα το λαχάνιασμα της καρδιάς της να γαληνεύη, να γίνεται κανονικό...

Είχε άποκοιμηθή...

Ή κακές σκέψεις που είχαν σκοτίσει για μιὰ στιγμή το μυαλό μου, είχαν διαλυθή πειά. Έσφιγγα κοντά μου, μ' ένα, πραγματικό πατρικό άγκάλιασμα, αυτό το τρυφερό πλάσμα που είχε έρθει με τόση έμπιστοσύνη να παραδοθή σε μένα. Κι' άποκοιμήθηκα κι' έγώ με τη σειρά μου...

Όταν ξύπνησα την άλλη μέρα το πρωί, ή Λούτα δέν ήταν πειά εκεί...

Έπειτα από μιὰ ώρα έφευγα για το Παρίσι. Ο πατέρας, ή μητέρα και ή αδελφή της Λούτας μ' άποχαιρέτησαν. Ή ίδιο όμως δέν φάνηκε πουθενά. Μου είπαν πως έκλαιγε στην κάμαρή της και πως δέν ήθελε να κατέθη κάτω...

Ο Μελχιάρ, στο σημείο αυτό σώπασε...

—Και δέν την ξαναείδατε ποτέ τη Λούτα; τόν ρώτησε κάποιος.

—Όχι... ποτέ...

—Τόσο το χειρότερο για σας... Θα μπορούσατε τώρα να διασκεδάσετε μαζί της χωρίς φόβο.

—Απατάσθε, άπάντησε ο Μελχιάρ. Δέν ξανάδα τη Λούτα, μά έμαθα τί άπόγινε. Κλείστηκε, σε ένα μοναστήρι καλογραιών, σε ήλικία δεκαεφτά χρόνων...

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

δηγός από αυτούς τούς κακομαθημένους που δέν διστάζουν να κάνουν φλέρτ ούτε σ' αυτές τις κυρίες τους.

Ή κόρη τών Βόργκεν άρχισε να τόν προσέχη, να παίξη μαζί του και τέλος τόν έρωτεύθηκε παράφορα.

Κι' ένα θράδυ, άφοϋ έγραψε ένα γράμμα στους γονείς της το έσκασε μαζί του και έξαφανίσθηκε.

Όταν έπειτα από λίγες ώρες ένας καμαριέρης έδωσε αυτό το γράμμα στους Βόργκεν, εκείνοι το άνοιξαν με περιέργεια. Πρώτη όμως ή «φράου» Βόργκεν έβγαλε μιὰ άγρια κραυγή λύσσας και φώναξε στον άνδρα της.

—Α! τόν μασκαρά! Τόν λωποδότη! Μās έκλεψε το κορίτσι!

Ή εκείνος έσκυψε πάνω από τόν ώμο της για να διαβάση κι' αυτός με την σειρά του την έκπληκτική είδησι.

Κ' ύστερα μ' ένα στεναγμό δήλωσε περίλυπος στη γυναίκα του:

—Πάντα είχες άδικο, καυμένη! Πουλήσαμε το μαγαζάκι μας, χαλάσαμε τις συνήθειές μās και την ήσυχία μας για να κάνουμε σπουδαία άριστοκράτισσα την κόρη μας. Μά δέν βαρυσάι... Το αίμα νερό δέν γίνεται! Ή εκείνη, απ' όλους τούς πλούσιους νέους που την τριγύριζαν, προτίμησε ένα σωφέρ...

Κι' έβγαλε το σκληρό κολλάρο του που τόν στενοχωρούσε!...

ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

ή κυρία λιμενάρχου έγερνε λιπόθυμη στην άγκαλιά του πρίγκηπος Γιακαζέ, ένα πελώριο, όμηρικό, άσυγκράτητο γέλιο ξεσπασε από παντού, μεταδόθηκε στους δρόμους, σ' όλα τὰ σπίτια, σ' όλον τόν κόσμο: όλη ή Τουλών γελούσε ύστερικά, άσυγκράτητα με το πάθημα της κυρίας λιμενάρχου!...

* * *

Ο άνθυποπλοίαρχος Λά Μπραντέλ έφαγε, όπως του άξιζε, δεκαπέντε ήμέρες φυλακή, επειδή «άντι για τη λέξι «ρόδο» είχε μάθει στον Ίάπωνα ναύαρχο τη λέξι «κορόιδο».

Μά τί σημασία είχε γι' αυτόν ή τιμωρία; Μόλις βγήκε από τη φυλακή τών αξιωματικών, βρέθηκε μπροστά στην όμορφη Ροζίν Μπερτράν, που του άνοιξε ολόχαρη την άγκαλιά της...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ